

I år er det ifølge partiformanden, hr. Hans Engell, en ufravigelig betingelse, at der skal ske en »væsentlig lempelse« af lejeværdien, og det vil sige skattelettelser til alle husejere, og jo større hus, des større gave.

Det vil naturligvis være fuldkommen vanvitigt, hvis regeringen på et tidspunkt, hvor den slås for ligevægt på de offentlige finanser, løssluppet vil øse millioner af kroner ud på helt usaglige konservative krav. Så vi går ud fra, at regeringen siger nej.

Og vi vil så opfordre til, at den sag bliver afklaret rimelig hurtigt, så regeringen og SF uden De Konservative ved bordet kan komme til at diskutere de reelle samfundsproblemer.

SF har fem overskrifter for, hvad vi synes finanslovforhandlingerne skal dreje sig om:

1. Arbejdsløsheden skal halveres senest år 2000.
2. Stop for nedslidningen – nu skal der gøres noget ved arbejdsmiljøet.
3. Styr på statsgælden og balance i de offentlige finanser i 1997.
4. Styr på den grønne gæld.
5. Børnenes finanslov – plads til børn og tid til børn.

Arbejdsløsheden er faldet mærkbart i de senere år. Det hilser vi selvfølgelig meget velkomment. Men vi har stadig 250.000 registrerede arbejdsløse – hvortil kommer i titusindvis af andre udstødte.

Regeringens udspil er, at arbejdsløsheden kun skal falde med 40.000 frem til år 2000, så den til den tid stadig vil være på over 200.000 arbejdsløse.

Det står temmelig meget i kontrast til situationen i Sverige, hvor regeringen har sat sig som mål at halvere arbejdsløsheden inden år 2000, og det kan vi selvfølgelig også gøre i Danmark, hvis den politiske vilje er til stede. Arbejdsløshedsniveauet er nemlig stort set det samme.

SF vil have den danske regering til at gøre det til sit mål at halvere arbejdsløsheden inden år 2000, og vi anviser en bred vifte af midler til at nå målet:

En større uddannelsesindsats i form af udbygning af de videregående uddannelser, flere pladser på social- og sundhedsuddannelserne og sygeplejerskeuddannelsen, sikring af praktikpladser til efg-elever og en betydelig større efteruddannelsesindsats, især for de ufaglærte, så de får adgang til en egentlig faglig uddannelse.

Flere job i det private erhvervsliv, bedre iværksætterstøtte, investerings- og udviklings-

programmer med grøn profil, ældreboligbyggeri og bedre muligheder for medarbejderovertagelse af virksomhederne efter amerikansk forbillede.

Flere job i det offentlige for at fjerne ventelisterne til børnepasning og sygehusophold m.v. og bedre hjemmehjælp og anden ældreforsorg.

Fordeling af arbejdet, og det vil sige begrænsning af overarbejdet og bedre og mere fleksible orlovs- og arbejdsfordelingsregler.

Hvis man satser på hele viften af muligheder, er en halvering af arbejdsløsheden faktisk en realistisk mulighed. Det kræver såmænd endda et mindre årligt fald i arbejdsløsheden end det, vi har oplevet i de seneste 3 år! Men det kommer ikke af sig selv; det forudsætter en bevidst politisk strategi.

I SF ved vi godt, at der undervejs vil være problemer med mangel på arbejdskraft i enkelte fag, men vi appellerer om, at man i stedet for at lade sig standse af de problemer løser dem konkret.

Vi lægger afgørende vægt på, at finanslovforhandlingerne ender med, at man opnår en ligevægt i de offentlige finanser i 1997, og derfor er vi også åbne over for at diskutere regeringens sparekatalog. Det er endnu ganske uspecificeret, og meget vil afhænge af den konkrete udformning, men umiddelbart er der ikke noget i sparemålene, der får os til at melde fra.

Det er selvfølgelig vigtigt for os, om besparelsen på sygedagpengene skal opnås ved, at man diskuterer, om man kan forbedre arbejdsmiljøet og forlænge arbejdsgiverperioden, og sådan nogle ting, eller om man taler om at skære i sygedagpengesatserne. Det sidste vil vi ikke være med til. Men en mere fremadrettet indsats, hvor man satser på at undgå, at folk bliver syge, er selvfølgelig særdeles interessant også for os. Men lad os se på, hvilken udmøntning regeringen lægger op til af sparekravene. Der er ikke noget, vi på forhånd siger kategorisk nej til.

Statens gæld er efterhånden meget voldsom. Den er på 600-800 mia. kr. lidt afhængig af, hvordan man opgør den. Det er et stort problem, fordi den gæld indskrænker vores handlemfrihed, akkurat ligesom stor gæld gør det for almindelige mennesker. For statens vedkommende er gælden et udtryk for, at vi har brugt af vore børns og børnebørns skattekrone. De kommende års mindre årgange på arbejdsmarkedet vil et stykke tid inde i næste årtusind få svært ved at finansiere pensionerne til et stigende antal ældre, og det problem forværrer vi så, hvis der samtidig er en stor statsgæld.